

Дѣдо Коледа

И във нашта малка хижа,
дѣдо Коледа, ела —
майка ми посърна въ грижа,
татко ми във болестъ зла.
Спи при насъ и остави ни
въ тихата и свята нощъ
нѣщичко отъ твоя пѣленъ
съ чудни дари златенъ кошъ.
Остави ми кукла съ рокля
ей такава . . . и съ очи,
денемъ кротко да ме гледа,
нощемъ сладко да си спи.
Остави ми и кутийка
съ разни хубави нѣща,
дето често ги сънувамъ
и ги търся презъ деня.
Още нѣщо ще те моля,
дѣдо Коледа благатъ —
донеси на мама радостъ
пакъ да цъвне като цвѣтъ.
А на татко здраве, сила,
вѣра въ свѣтли бѣднини . . .
Дай ми туй, което искамъ,
мили дѣдо, и прости.
И иди при други бедни,
дето страдатъ и тжатъ —
помогни на всички хора,
радостъ дай на цѣлий свѣтъ...

Владимиръ Русалиевъ

За мене нѣма ли играчки?
Бонбони нѣма ли за менъ?
Съ подпухнали отъ плачъ клепачи
азъ срѣщамъ коледния день. . .
Не ходя нийде, нийде. Свито
въ кюшето зъзна самъ-само
не съмъ обуто, ни омито
и дреха-дрипа крий тѣло.
За мене нѣма ли играчки?
Бонбони нѣма ли за менъ?
Съ червенитъ отъ плачъ клепачи
изпращамъ коледния день.

Хр. Бояджиевъ

Новъ фото Базаръ

ул. Алабинска 54 въ пассажъ
„Орелъ“

Промива и копира любителски сним-
ки най-бързо и най-евтино

Маргаритка тази вечеръ бѣ много ве-
села. Неудържима радостъ бѣ пламнала на
лицето ѝ. Тя припикаше, скачаше, пѣеше, за-
лепваше чело на студеното стѣкло на про-
зореца и ѝ се искаше нѣкакъ си да хвъркне
презъ него. Навѣнъ бѣше така хубаво! Ва-
лѣше снѣгъ. Първиятъ снѣгъ тази година.
Небето бѣ слѣзло низко надъ покривитъ
на голѣмитъ здания, ронѣше се на голѣми
парцали и като че ли искаше да затрупа
цѣлия градъ съ коминитъ му и опънатитъ
жици на антенитъ.

А колко голѣми сж тѣзи парцали! Сжщо
като тѣзи, съ които е отрупана елхата на
Маргаритка. Само че тѣзи вънъ сж истински,
а не отъ памукъ.

— Утре е Коледа и затова вали снѣгъ,
нали, майко?

Да, Маргаритке, за да има на какво да
се радватъ малкитъ деца като тебе.

— Майко, нали ти казвахъ, че жела-
нията на децата тази вечеръ се сбждватъ?

— Да, на всички добри и послушни
деца. Бжди послушна и ти и всичко, ка-
квото желаешъ, ще бжде изпълнено.

Маргаритка се замисли. А тя има тол-
кова много желания! Дали всичко ще бжде
изпълнено?

Колко сж добри нейнитъ татко и майка.
Тази вечеръ тѣ ще я изненадатъ съ много
подарѣци. Тя е увѣрена въ това. Но още
не знае какви ще бждатъ.

— Тѣ ме обичатъ и затова ми купуватъ
всичко, каквото пожелаея. Но нали и азъ
сжщо ги обичамъ!

Изведнажъ неочаквана мисль блесна
въ главата на малкото момиченце. Защо и
тя да не купи нѣкакъвъ подарѣкъ на своитъ
татко и майка. Нали и тя ги обича?

Следъ дълги молби Маргаритка получи
разрешение отъ майка си да слѣзе долу въ
двора, да си поиграе съ снѣга, и да по-
гледа какъ по-голѣмитъ деца се биятъ съ
снѣжни топки.

Следъ като се облѣче добре, тя неза-
белязано пѣхна въ ржавичката си десеттѣ
лева, които тази сутринъ татко ѝ ги даде
да си купи бонбони и още не бѣше ги

Коледеиъ даръ

Разказъ отъ Ал. Гиргиновъ

пустнала въ касичката си. Защото тя винаги
предпочиташе да пуска паритъ си въ ка-
сичката, отколзото да купува каквото и да
било.

Маргаритка затича надолу по стѣлбитъ.
— Какво ли да имъ купя? — мислѣше тя.
Нищо не ѝ идваше на умъ. Тя реши да
отиде на улицата и тамъ на витринитъ да
избере.

Улицата гъмжеше отъ народъ. Хора, съ
вдигнати яки, завити въ шалове, бързаха
напредъ-назадъ. Всички носѣха пакети и
пълни чанти.

Витринитъ на магазинитъ блесѣха отъ
свѣтлината и привличаха погледитъ на ми-
нувачитъ.

Но отъ всичко най-хубави бѣха лекитъ
снѣжинки, които падаха и кацваха по дре-
хитъ, по коситъ, дори и върху клепкитъ на
очитъ на хората. Колко сж смѣшни, и
всички изглеждаха като да бѣха отъ захаръ.

Маргаритка тръгна отъ витрина на ви-
трина и стискаше въ ржавичката си го-
лѣмата монета.

Тя търсѣше нѣщо, но какво — сама не
знаеше.

Предъ вратата на единъ магазинъ, въ
тъмния жгълъ, тя съзрѣ едно дете, свито,
отрупано съ снѣгъ. Тя чу сподавения му
плачъ и се спрѣ до него.

— Защо плачешъ? — попита Марга-
ритка.

Момиченцето още повече зарони сълзи.

— Изгубихъ си паритъ. Блѣснаха ме и
тѣ паднаха. . .

Нещастieto на момиченцето трогна Мар-
гаритка.

— Какво щѣше да си купишъ съ тѣхъ?

— Хлѣбъ за мама. Моля ви, купете си
едно календарче за новата година, само
левче — пропѣ презъ сълзи разплаканото
момиче и протегна измръзналата си ржка
къмъ Маргаритка.

— Вие календарчета ли продавате?

ИНТЕРЕСНИ НѣЩА

— На алгокинското наречие, н
староиндийски езикъ, който и днес
може да се чуе въ Канада, за инва-
ксия вѣкъ „На помощъ“ индийцитъ
изговарятъ една дума, която има 4
букви: „Наспитхникиокоуанисакени-
дамихкогобонъ“. Пресмѣтнете самъ
колко време е необходимо на единъ
изпадналъ въ опасностъ червенокожъ
за да поиска помощъ.

— Споредъ статистическитъ сведен-
на английскитъ пощенски власти, ан-
глийската поща доставя всѣкидневни
24 милиона писма. Това е срѣдната
цифра. Имало е дни, когато писмата
сж били съ нѣколко милиона повече.

— Има опитомени крокодили не
само въ зоологическитъ градини въ
Европа и Америка, но и въ самата
Африка. Въ едно езеро на Източна
Африка селянитъ толкова се сприяте-
лили съ единъ крокодилъ, че следъ
като го нахранѣли, сѣдали на гърбъ
му и той ги разхождалъ изъ езерото.

— Споредъ една официална ста-
тистика, въ източно-африканския окръгъ
Уганда миналата година билъ
убитъ 1520 слона.

Да. Сега не смѣя да си отиде. И нико-
вече не ще да купи. Казватъ Нова година
минала вече. И вие ли нѣма да си купите.

— Азъ не знамъ да чета. Но ето вѣ-
тѣзи пари. Съ тѣхъ щѣхъ да купя подарѣ-
къ на татко и майка. Вземете ги, и ку-
пете хлѣбъ на майка си.

Малката продавачка едва прошепна:

— Благодаря ви! Вие сте много добри.

— Имате ли още много календарчета?

— Да. Още седемъ.

— Искате ли заедно да ги продадемъ?

Елате! Маргаритка хвана за ржка измръзна-
лото парцаливо момиченце и тръгнаха отъ
магазинъ въ магазинъ.

— Господа, — обръща се Маргаритка
— купете си календарче отъ това момиче-
ченце. То е бедно и иска да купи хлѣбъ за
майка си. Недейте му отказва.

Маргаритка умѣеше да убеждава хората.
Никой не ѝ отказа. Календарчетата скоро
се свършиха.

Когато да предложатъ последното, Мар-
гаритка трепна. Предъ нея се изпрѣ-
татко ѝ. Той сжщо остана учуденъ. Въ пър-
вия моментъ като че ли му стана неприятно
следъ като Маргаритка му разказа исто-
рията на малката продавачка, той прегърна
своята любима дѣщеря и я разцѣлува.

— Моето мило дете, ти си искала да
ни купишъ подарѣкъ, да ни изненадашъ, н
това, което си сторила сега, е най-сжщно
ни даръ, ти ни поднасяшъ своето мило-
ство и добро сърдце.

После се обърна къмъ чуждото момиче
и каза:

— Тази вечеръ ти ще бждешъ гостенка
на Маргаритка.

Той взе за ржце дветѣ деца и ги по-
веде за въ къщи.

Снѣжинкитъ весело играеха, сплиташа
се въ косичкитъ на дветѣ деца, кацваха на
клепачитъ имъ и се топѣха въ радости
сълзи.